

Sygn. akt: I C 1329/19 upr.

PROTOKÓŁ

Na rozprawie w dniu 6 marca 2020 roku pozwany nie stawił się pomimo należytego zawiadomienia go o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień - ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący: Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Jan Raszkowski
Protokolant:	stażysta Agnieszka Majer

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2020 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko T. J. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sędzia

/Jan Raszkowski/

Sygn. akt I C 1329/19

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w W. w dniu 20 sierpnia 2019 roku wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew o zasądzenie od pozwanego T. J. (1) kwoty 763,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 726,45 zł od dnia 20 sierpnia 2019 roku oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwanego łączyła z B. (...) spółka europejska w R. oddział w W. umowa ubezpieczenia z dnia 29 czerwca 2018 roku. Pozwany miał nie dokonać spłaty należności wynikających z umowy. Następnie powód nabył od pierwotnego wierzyciela wierzytelność wobec pozwanego. Na dochodzoną kwotę składały się 726,45 zł tytułem należności głównej i 36,91 zł tytułem odsetek.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania zgodnie z właściwością ogólną pozwanego tutejszemu Sądowi.

Pozwany nie stawił się na rozprawie pomimo prawidłowego wezwania, wobec czego Sąd wydał wyrok zaoczny.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Wskazać należy, że powód przedłożył niepoświadczoną za zgodność z oryginałem kopię monitu wezwania z dnia 31 stycznia 2018 roku oraz kopię wypowiedzenia z 5 marca 2018 roku, które dotyczyły zupełnie innej osoby, a nie pozwanego. Ponadto przedłożono kopię umowy ubezpieczenia zawartej pomiędzy tą samą osobą, a zupełnie innym podmiotem – InterRisk T.U. S.A., a także umowę pożyczki zawartej przez inną osobę z powodem.

(dowód: kopia monitu – k. 17 akt, kopia wezwania – k. 18 akt, kopia polisy i umowa pożyczki – k. 19 – 22 akt)

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie, wobec czego zgodnie z przepisem art. 339 § 1 k.p.c., który stanowi, iż jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny – Sąd wydał wyrok zaoczny.

Zgodnie z przepisem art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, a wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z przepisem art. 510 § 1 k.c., umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Powód w żaden sposób nie wykazał swej legitymacji procesowej w sprawie. Powód wskazał jedynie, iż łączyła go z pierwotnym wierzycielem umowa, na mocy której nabył wierzytelność. Sąd winien mieć jednak możliwość jej oceny, co powód mu uniemożliwił.

Na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia dochodzonego roszczenia, w tym jego wysokości, co wynika z art. 6 k.c. jak również swej legitymacji procesowej. Powód temu nie sprostał.

Dowodem w postępowaniu cywilnym mogą być dokumenty urzędowe i prywatne. Dokumentem jest utrwalone, wyłącznie w formie pisemnej (niezależnie od materiału, na którym zostało sporządzone), uzewnętrznienie wszelkiego rodzaju spostrzeżeń, myśli, oświadczeń ludzkich, nadające się do wielokrotnego wykorzystania. Zgodnie z art. 244 kpc, dokumenty urzędowe sporządzone w odpowiedniej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej w zakresie ich działania lub przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organizacje pozarządowe w zakresie powierzonych im przez przepisy ustawy spraw z dziedziny administracji publicznej, korzystają z domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone oraz z domniemania prawdziwości (autentyczności pochodzenia takiego dokumentu od jego wystawcy).

Z dokumentem prywatnym (definiowanym w nauce jako każdy dokument pisemny nie spełniający kryteriów dokumentu urzędowego) art. 245 kpc wiąże wzruszalne domniemanie jego autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy, który go własnoręcznie podpisał.

Dokumenty, o których mowa w k p c, to dokumenty oryginalne, które mogą być zastąpione odpisami, gdy ustawa na to pozwala. Brak jest natomiast przepisu pozwalającego na zastąpienie dokumentu (oryginalnego) jego niepoświadczonym odpisem, w tym przede wszystkim odbitką ksero. Zwykła odbitka ksero nie stanowi dokumentu, gdyż nie zawiera ani podpisu osoby poświadczającej, która odbitkę sporządziła, ani oryginalnego podpisu wystawcy dokumentu kopiowanego, ponieważ podpis oryginalny został tu odwzorowany metodą kopiowania elektrostatycznego, tj. kserograficznie.

Dopuszczalny jest jedynie odpis dokumentu prywatnego, który również jest dokumentem i stanowi dowód istnienia oryginału dokumentu. Zatem kopie dokumentów, niepoświadczone za zgodność z oryginałem nie są dowodami z dokumentów (zob. uchwała SN z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, OSNC 1994, Nr 11, poz. 206).

Warunkiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej zaopatrzonego podpisem poświadczenia jej zgodności z oryginałem dokumentu (por. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 27 lutego 1997 r., III CKU 7/97, LEX nr 50764, wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2009 r., II CSK 459/08, LEX nr 607254; wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08, LEX nr 584200).

To w gestii strony powinno leżeć, aby dowody, na których strona opiera swoje roszczenie były prawidłowe i miały w pełni zachowaną moc dowodową. Nie uzupełnienie tych braków, dotyczących dowodów istotnych w sprawie, skutkuje zgodnie z art. 6 kc nie udowodnieniem roszczenia i przegraniem procesu.

Kserokopie nie są dokumentami ani urzędowymi, ani prywatnymi w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego, a przez to nie mają wartości dowodowej. Kserokopie nie są nawet dowodami, o których mowa w art. 308 kpc (dowód z filmu, telewizji, fotokopii, fotografii, planów, rysunków oraz płyt lub taśm dźwiękowych i innych przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki).

Wskazać, że rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy / art. 232 kpc/. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach /art. 3 kpc/, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie /art. 227 kpc/ spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne /art. 6 kc/ (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76, postanowienie Sądu Najwyższego z 11 lipca 2002r., IV CKN 1218/00, publikowane Lex i wyrok Sądu Najwyższego z 23 lipca 2003r., II CK 320/01, opublikowane L.).

Posłużenie się niepotwierdzoną kserokopią jako środkiem mającym posłużyć ustaleniu treści pisemnego dokumentu uznać należy za dopuszczalne tylko wówczas, kiedy z przyczyn faktycznych uzyskanie dostępu do oryginału lub wypisu lub odpisu funkcjonującego na prawach oryginału nie jest możliwe dla strony, a także dla sądu. Wówczas nie zachodzi niebezpieczeństwo obejścia przepisów o prowadzeniu dowodu z dokumentów (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 26 listopada 2014 r., III CSK 254/13)

Wskazać wreszcie należy, że powód jako pozwanego wskazał T. J. (2), natomiast wszelkie „dokumenty” przez niego przedłożone do pozwu dotyczyły I. R.. Powód w żaden sposób nie udowodnił roszczenia – przedłożył dowody, które dotyczą innej osoby, nie udowodnił w ogóle swej legitymacji procesowej, a zatem powództwo należało oddalić.

Powództwo należało zatem oddalić, jako oczywiście nieuzasadnione i nieudowodnione, o czym Sąd orzekł w sentencji.

Sędzia Jan Raszkowski

z/

1) Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,

2) Za 14 dni lub z apelacją.

B., 2.04.2020 roku

Sędzia